

ת"פ 58749/10/21 - מדינת ישראל נגד עודאי עזאם, אמיר עזאם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 58749-10-21 מדינת ישראל נ' עזאם ואח' 11 דצמבר 2023

בפני כב' השופט בני שגיא, סגן נשיא
המאשימה מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד לילך כץ

נגד
הנאשמים
עודאי עזאם
על-ידי ב"כ עו"ד איהב ג'לג'ולי
אמיר עזאם
על-ידי ב"כ עו"ד עלא תילאווי

מזר דין

כללי

1. הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 יחד עם 335 (א)(1)(2) לחוק העונשין התשל"ז-1977 וגניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין. נאשם 1 הורשע גם בעבירה של חבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

2. הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים כלל את תיקון כתב האישום מבלי שגובשה הסכמה לעניין העונש, למעט רכיב הפיצוי שעומד על 30,000 ₪ (15,000 ₪ לכל נאשם), שהופקד בקופת בית המשפט עובר להכרעת הדין והועבר למתלוננות.

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום עסקו ק.ב.ש (להלן - **מתלוננת 1**) ו-נ.ג (להלן - **מתלוננת 2**), במתן שרותי מין תמורת תשלום ופעלו באזור תל ברוך בתל אביב. ביום 24.9.21, בשעה 01:00 או בסמוך לה, שהו המתלוננות בסמוך לחוף הצוק מול מלון מנדרין בתל אביב, במסגרת עיסוקן. אותה העת הגיע למקום נאשם 1, כשהוא נוהג ברכב מסוג יונדאי במטרה לצרוך שרותי מין. נאשם 1 קרב אל המתלוננות וביקש מהמתלוננת 1 להיכנס לרכב. מתלוננת 1 נכנסה לרכב והשניים סיכמו על המחיר הכספי בתמורה לקיום יחסי מין. מיד לאחר מכן, יצאו השניים מהרכב וניגשו למקום סמוך לצורך קיום יחסי המין.

בהמשך, לאחר קיום יחסי המין בין השניים, הציע נאשם 1 למתלוננת 1 להיכנס עמו לרכב באומרו "בואי אוציא אותך החוצה". המתלוננת 1 נענתה להצעה, נכנסה לרכב והתיישבה במושב הקדמי, ליד מושב הנהג, כשהיא אחזת בתיק ובו מכשיר טלפון סלולרי, כסף מזומן בסך שבין 2,000 ל-3,000 ₪ וצרוך מפתחות. בסמוך לכך,

עמוד 1

החל נאשם 1 לתקוף את מתלוננת 1 בכך שאחז בכוח בראשה ובשערותיה וסתם את פיה לבל תצעק, ובהמשך בעט בה וחבט בה במכות אגרופ על ראשה ופניה, למשך דקות אחדות.

בשלב מסוים, בעוד נאשם 1 תוקף את המתלוננת 1, נכנס נאשם 2 אל הרכב, שלף מתא המטען של הרכב אלה, והחל לתקוף באמצעותה את מתלוננת 1, מספר פעמים, בפלג גופה העליון, כשמתלוננת 1 צועקת מכאבים ומתחננת לנאשמים שיחדלו ממעשיהם.

בהמשך, מי מהנאשמים אחז בשערותיה של המתלוננת 1, הוציא אותה מהרכב, השליך אותה לקרקע וזרה חולה על פניה. בשלב זה, נטל נאשם 2 את התיק של המתלוננת 1 בכוונה לשלול אותו שלילת קבע ונכנס לרכב בכוונה להימלט.

למשמע צעקותיה של מתלוננת 1, נזעקה מתלוננת 2 למקום. המתלוננת 2 הבחינה בנאשם 1 נמלט ברכב, בעוד מתלוננת 1 שותתת דם ומצביעה לעבר הרכב. בשלב זה ניגשה מתלוננת 2 לרכבה והחלה לדלוק אחר הנאשמים. נאשם 1 הבחין במתלוננת 2 הדולקת אחריהם, התנגש ברכבה במטרה לגרום לו נזק, ולמנוע ממנה להמשיך לדלוק אחריהם.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נגרמו למתלוננת 1 חבלות חמורות: פצעים מרובים בפניה, נפיחות תת עורית במצחה, נפיחות והמטומות בפניה, חתכים בזווית עין ימין ובדורסום של האף, שברים בעצמות נזאליות אשר הצריכו טיפול רפואי בבית החולים. בנוסף, כתוצאה ממעשיו של נאשם 1 נגרם נזק בחלק הקדמי של רכבה של מתלוננת 2.

תסקירי שרות המבחן

4. נוכח גילם הצעיר של הנאשמים, הופנו השניים לשרות המבחן עובר למתן גזר הדין. מהתסקירים שהוגשו עולים הנתונים הבאים:

נאשם 1 - בן 20, רווק, מתגורר עם הוריו בטייבה, עובד בתחום הבנייה, סיים 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות. עם סיום הלימודים החל לעבוד בתחום הבנייה וחזר והשתלב בו לאחר שהוסרו תנאי המעצר. הנאשם הוא השני בסדר הילודה ולו שלושה אחים, תיאר קשר חיובי עם בני משפחתו וכי הוריו היוו לו דמות סמכות לאורך השנים. באשר לשימוש בסמים נמסר כי החל צרוך קנאביס לפני כשנתיים באופן ספורדי, צוין כי הוא מעוניין להפסיק השימוש באופן עצמאי ושלל נזקקות טיפולית בתחום זה. באשר לשימוש באלכוהול נמסר כי צרך אלכוהול לראשונה במסגרת ביצוע העבירות, וכי מאז לא צרך אלכוהול כלל. עם זאת, נמסר כי שרות המבחן הזמין את הנאשם למסור בדיקת שתן אך זו לא בוצעה.

באשר לביצוע העבירות, הנאשם קיבל אחריות חלקית על מעשיו והביע חרטה בגינם, אולם התקשה להתייחס למניעים לביצוע העבירה או להביע אמפתיה כלפי המתלוננת והנזק שהסב לה. הנאשם תיאר כי ברקע לביצוע העבירות שהה עם חברו (נאשם 2) וכי במהלך הבילוי צרכו אלכוהול בכמות מופרזת שהשפיע על תפקודו. במהלך הבילוי, כך תיאר, הבחין בנשים העוסקות בזנות והסתקן מכך. בהמשך פנה למתלוננת 1 על-מנת לצרוך את שרותיה, אולם עת הבחין בנתון מסוים הקשור למתלוננת (ראה עמ' 2 לתסקיר) חש תסכול, ומסר כי אינו מעוניין להמשיך, והציע כי יסיע אותה למקום ממנו אסף אותה. המתלוננת דרשה תשלום גבוה משסוכם, שאז החל ויכוח אלים, והוא פעל כפי שפעל על-מנת להגן על עצמו.

להתרשמות שרות המבחן מדובר בצעיר אשר מתקשה בהצבת גבולות חיצוניים ופנימיים, וכי להערכתם בבסיס ביצוע העבירות עומדים דפוסים אלימים, אימפולסיביים, בהם הוא מתקשה להכיר, ורצון להוכיח את גבריותו וכוחותיו, עיסוק בסיפוק צרכיו המידיים ושימוש לרעה בחומרים ממכרים. רמת הסיכון להתנהגות אלימה בעתיד הוערכה כנמוכה וכי מידת החומרה הצפויה של תוצאות האלימות צפויות להיות בינונית. נוכח האמור שרות המבחן נמנע מהמלצה שיקומית בעניינו, והמליץ על ענישה שתשקף את חומרת העבירות אותן ביצע.

נאשם 2 - בן 20, רווק, מתגורר עם הוריו בטייבה, עובד כמודד אצל קבלן בנייה, סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות חלקית. במשפחת מוצאו זוג הורים ואח הצעיר ממנו, תיאר את קשריו עם בני משפחתו כטובים ומטיבים. באשר להתייחסות לביצוע העבירות הודה באלימות שנקט כלפי המתלוננת אולם התקשה לקחת אחריות על גניבת התיק או על חומרת מעשיו, וכן התקשה לבטא אמפתיה כלפי המתלוננת או הכרה ממשית בנזק שנגרם. הנאשם תיאר כי "נחלץ" להגן על חברו (נאשם 1) אשר לפתע הבחין כי מתקוטט עם המתלוננת, ועל כן הוציא אלה והחל להכות את המתלוננת. ציין כי לקח את תיקה של המתלוננת בטעות, ותיאר כי המתלוננת היא זו שהתנגשה ברכבה ולא ההיפך.

להערכת שרות המבחן הנאשם אינו מאופיין בדפוס עבריינות מושרשים, אולם נראה כי בבסיס התנהגותו האלימה עומדים קשיי וויסות וקושי בהצבת גבולות פנימיים על רקע תחושת המחויבות לחברו. הסיכון להישנות התנהגות אלימה בעתיד הוערך כנמוך, וחומרת האלימות צפויה להיות בינונית. נוכח האמור לא בא שרות המבחן בהמלצה שיקומית, והמליץ על ענישה קונקרטיה ומוחשית שתחדד את חומרת מעשיו.

טיעוני הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה, עו"ד כץ, עמדה בטיעונה בהרחבה על נסיבות ביצוע העבירות ועל מידת הפגיעה בערכים המוגנים של פגיעה בגוף ובביטחון האישי. בתוך כך עמדה התובעת על מספר נסיבות לחומרה ובהן העובדה כי מדובר בתקיפה נטולת הסבר, השתייכות המתלוננת לאוכלוסייה מוחלשת, אלמנטים של השפלה באלימות שנגקטה כלפי המתלוננת 1 שבאו לידי ביטוי בהוצאתה מהרכב תוך אחיזה בשערותיה וזריית חול על פניה, והעובדה כי הנאשמים השאירו את המתלוננת חבולה בשטח. לאלה מצטרפת גם החומרה הנוספת בשימוש של נאשם 2 באלה, וההתנגשות ברכבה של מתלוננת 2 (על-ידי נאשם 1).

נוכח מכלול הנתונים שפורטו ביקשה התובעת לקבוע כי מדובר בפגיעה בעוצמה גבוהה בערכים המוגנים, ובהתבסס על פסיקה שהוצגה, עתרה לקביעת שני מתחמי ענישה: **בעניינו של נאשם 1** - מתחם הנע בין 24 חודשי מאסר ל-48 חודשי מאסר; **בעניינו של נאשם 2** מתחם הנע בין 21 חודשי מאסר ל-45 חודשי מאסר.

באשר למיקומם בתוך המתחם סברה התובעת כי למרות גילם הצעיר, נטילת האחריות בבית המשפט והפיצוי שהופקד, ולנוכח העמדות שהציגו שני הנאשמים בשרות המבחן, אין לראות בהם כמי שנטלו אחריות כנה למעשיהם ועל כן עתרה למקמם בסמוך למרכז מתחם העונש ההולם, וכן להשית עליהם מאסר מותנה.

6. ב"כ נאשם 1, עו"ד ג'לג'ולי, ביקש בטיעונו ללמוד על לקיחת האחריות של הנאשם מהודייתו בבית המשפט ומהפיצוי שהופקד, ולא מהדברים שצינו בתסקיר שרות המבחן. עוד עמד הסנגור על מיהותו של הנאשם, צעיר ללא עבר פלילי, שעובד ושומר על יציבות תעסוקתית, ועל היעדר התכנון המוקדם בביצוע העבירות. נטען כי נכון היה להיעתר לבקשת ההגנה ולהורות על עריכת תסקירים

משלימים, שכן ככל שהייתה ניתנת לנאשם הזדמנות נוספת, ניתן להניח כי היה מצליח להשתלב בהליך שיקומי.

בנסיבות אלה, סבר הסנגור כי ניתן להסתפק בהשתתפות עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד רכיבי ענישה נלווים.

7. ב"כ נאשם 2, עו"ד תילאווי, הלן על העובדה ששרות המבחן, כך על-פי הנטען, "הרים ידיים" בשלב מוקדם ביותר, ולא ניסה לשלב את נאשם 2 בהליך טיפולי. עוד עמד הסנגור בטיעונו על חלקו של נאשם 2 בביצוע העבירות, והסביר כי ניתן לראותו כפחות באופן משמעותי מחלקו של נאשם 1, הן בהתייחס להיקף האלימות שהפגין, והן בהינתן העובדה כי לא היה מחולל האירוע. הסנגור הסביר כי הנאשם התערב באותה נקודת זמן בה נראה היה לו כי קיימת אלימות הדדית בין חברו לבין מתלוננת 1. נטען כי אין בנמצא טענה לקיומו של נזק קבוע למתלוננת 1, וגם על-פי כתב האישום המתוקן, מדובר בחבלות שאינן נמצאות ברף החומרה הגבוהה, ועל כן המתחם צריך להיות נמוך באופן משמעותי מהמתחם לו טענה התובעת. גם עו"ד תילאווי התייחס למשקל שיש להודאת נאשם 2 בבית המשפט, לגילו הצעיר, להפקדת הפיצוי מראש, ולעובדה כי לחובתו הרשעה אחת בעבירה של הפרעה לשוטרי בגינה נדון לעונש מותנה בלבד.

על בסיס האמור, סבר הסנגור כי ניתן להשית על נאשם 2 עונש מאסר שניתן לרצותו בדרך של עבודות שירות. שני הנאשמים הביעו צער על מעשיהם.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

8. מעשיהם של הנאשמים פגעו בערכים המוגנים של שמירה על הביטחון האישי והציבורי, שמירה על שלמות הגוף והנפש של נפגעות העבירה וזכותן לקניין. הגם שמדובר בביצוע בצוותא, הצדדים לא חלקו על הנחת המוצא לפיה חלקו של נאשם 1 משמעותי יותר מחלקו של נאשם 2, וזוהי אף נקודת המוצא שתעמוד בבסיס קביעת מתחמי הענישה בעניינו של כל אחד מהם, הגם שלטעמי, הפער ביניהם רחוק מלהיות משמעותי.

9. בבואי לבחון את עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, כמו גם את נסיבות המקרה, הגעתי למסקנה כי מדובר בפגיעה בעוצמה בינונית-גבוהה, זאת על בסיס הנתונים הבאים:

(א) **היותו של האירוע ספונטני** - הפסיקה הכירה בהבחנה מסוימת בין אירועים עברייניים מתוכננים לבין כאלה שהתרחשו באופן ספונטני. במקרה דנן, אין אינדיקציה להיותו של האירוע מתוכנן, ומכאן משקלו של נתון זה על המתחם.

(ב) **אופייה של האלימות בה נקטו הנאשמים** - האלימות בה נקטו הנאשמים כלפי מתלוננת 1 היא אלימות שאינה קלה. מדובר בבעיטות ומכות אגרופ ששיגר נאשם 1 לראשה של מתלוננת 1 למשך מספר דקות, ובהמשך לתקיפה באמצעות אלה שביצע נאשם 2 כלפי אותה מתלוננת, בעוד היא מתחננת בפני הנאשמים שיחדלו ממעשיהם. גם הוצאת המתלוננת מהרכב נעשתה באקט אלים (משיכת

השערות) ומצאתי טעם אף בטיעון התובעת בדבר האלמנט משפיל נוסף (לבד מהאלימות) שהיה בזריית החול על פניה. אלימות מהסוג דנן, **בוודאי כאשר חלקה מבוצעת בצוותא**, בעלת משקל משמעותי בקביעת מתחם העונש ההולם. נתתי דעתי לעובדה כי נאשם 1 תואר כמחולל האירוע, אולם אני מתקשה לראות את חלקו של נאשם 2 כפחות באופן משמעותי הן נוכח הצטרפותו, כתוקף **נוסף** לאירוע, והן נוכח הסלמתו בהינתן הוצאת האלה והכאת מתלוננת 1 באמצעותה.

(ג) **מיהות המתלוננת** - יש טעם בטיעון התובעת בדבר הצורך במתן הגנה מוגברת לאוכלוסיות מוחלשות, כאוכלוסייה עליה נמנות המתלוננות שהן ממילא, על-פי רוב, קורבנות של נסיבות החיים. העובדה כי הנאשמים בחרו לתקוף פיזית, ולשלול את רכושה של מתלוננת 1, מהווה נסיבה לחומרה, ויש לשקללה במסגרת המתחם.

(ד) **הנזקים שנגרמו למתלוננת** - מתלוננת 1 ספגה נזק פיזי ורכושי. אמנם צודקים הסנגורים כי קיימים אירועי אלימות בהם ניתן להצביע על נזקים משמעותיים יותר, בעלי השפעה לטווח הרחוק, אולם לא ניתן להקל ראש גם בנזק שנגרם למתלוננת 1, הכולל פצעים מרובים בפניה, נפיחות תת עורית בפניה ומצחה, המטומות, חתכים באזור העין והאף ושברים בעצמות האף אשר הצריכו טיפול רפואי בבית החולים. לציין כי למתלוננת 2 נגרם נזק רכושי בדמות הפגיעה ברכבה, אולם כתב האישום אינו מפרט את טיב הנזק.

10. באשר למדיניות הענישה הנוהגת מצאתי את פסקי הדין הבאים כרלוונטיים:

ע"פ 5883/22 **עביד נ' מדינת ישראל** (6.2.2023) - המערערים, 3 אחים אשר עבדו עם המתלונן, הורשעו על יסוד הודאתם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שעל רקע סכסוך קודם, ולאחר שקבעו להיפגש עמו הכו אותו באגרופים ובלום ברזל, עד שזה נפל ארצה, מדמם ומחוסר הכרה, עם דלף של נוזל המוח השדרתי מאוזן ימין. כתוצאה מהאירוע, נגרמו למתלונן מספר דימומים תת עוריים בראש ושברים בגולגולת, והוא אושפז משך כעשרה ימים ואובחן כמי שאינו שומע באוזנו הימנית וכסובל משיתוק חלקי בפניו, מסחרחורות ומאי-שיווי משקל. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 20 ל-40 חודשי מאסר**, והשית על המערערים עונש של 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית, תוך הפעלת מאסר מותנה. בתום דיון ולאחר ששמעו את הערות בית המשפט העליון, חזרו בהם המערערים מערעורם על חומרת עונשם.

עניינו חמור פחות מעניין זה, הן נוכח היעדר התכנון המוקדם, והן נוכח אופי החבלות ועוצמתן.

ע"פ 6269/21 **בקלה נ' מדינת ישראל** (10.3.2022) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין, בכך שתקף יחד עם שני אחרים שליח פיצה באגרופים, בעיטות וחניקה, שכתוצאה מאלה נחבל הוא קשות בכל חלקי גופו, לרבות בצווארו ובראשו. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 15 ל-30 חודשי מאסר** והשית על המערער 20 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. ערעור שהגיש לבית המשפט העליון על חומרת מתחם הענישה נדחה.

ע"פ 8897/20 **סקנדריון נ' מדינת ישראל** (6.5.2021) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לאחר שבעקבות סכסוך של אחיו עם שכן, הגיע לפנות בוקר לבניין בו מתגורר המתלונן כשלאשזו כובע קפוצ'ון ועל ידו כפפות, התקרבו למתלונן כשיצא לטיול עם כלבו, היכה אותו מספר פעמים בחוזקה באמצעות אלה טלסקופית ואגרופים ואף הפעיל שוקר חשמלי מספר פעמים בצמוד לראשו.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות חמורות והוא אושפז בבית חולים. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר** והשית על המערער 20 חודש מאסר. ערעור שהוגש על חומרת העונש נדחה על-ידי בית המשפט העליון.

מקרה זה חמור במידת מה מענייננו, הן נוכח התכנון המוקדם שקדם לו, והן לאור השימוש בשוקר החשמלי.

ע"פ 7475/14 **מהדי נ' מדינת ישראל** (25.12.2014) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בכך שבעקבות סכסוך בין נהגים, החלה קטטה בין המערער למתלונן שהופסקה על ידי אנשים אחרים. בסמוך לכך, הגיח המערער מצדו של המתלונן שישב ברכבו, כשברשותו כלי עבודה ממתכת והכה באמצעותו של המתלונן מספר פעמים בפניו. כתוצאה מהמעשים נשברו למתלונן 3 שיניים ונגרם לו חתך שהצריך 9 תפרים על מנת לאחותו. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 12 ל-48 חודשי מאסר** והשית על המערער 24 חודשי מאסר. ערעור שהוגש על חומרת העונש התקבל על-ידי בית המשפט העליון אשר הפחית מעט בעונש שהושת על המערער והעמידו על 20 חודשי מאסר בשל פרק הזמן הרב שחלף ממועד ביצוע העבירה ועד למועד הגשת כתב האישום.

ת"פ (מחוזי מרכז) 15434-01-21 **מדינת ישראל נ' פבלוב** (04.09.2023) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שעל רקע סכסוך בדרך בין בת זוגו של הנאשם לבין המתלונן, הגיע הנאשם לרכבו של המתלונן מצויד בפטיש שניצלים מיציקת פלדה, פתח את דלת הנהג ברכבו של המתלונן והחל לצעוק ולקלל אותו. בהמשך חבט בפניו של המתלונן באמצעות הפטיש. המתלונן ניסה להדוף אותו ואז חבט הנאשם ברגליו, וניסה שוב לחבוט בפניו אולם המתלונן הצליח לחמוק. הנאשם חדל ממעשיו רק כשעוברי אורח התקבצו במקום וצעקו לעברו. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלונן שברים בארובת העין, הלסת, ופציעות נוספות בפנים. בית המשפט קבע **מתחם הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר** וגזר עליו 30 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.

ת"פ (מחוזי ב"ש) 13111-01-23 **מדינת ישראל נ' amonwa** (19.07.2023) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שעל רקע מריבה בינו לבין המתלונן ואנשים נוספים הרים הנאשם מוט ברזל שהיה במקום וחיבט באמצעותו בראשו של המתלונן. כתוצאה מהחבטה התמוטט המתלונן על הקרקע, איבד את הכרתו ונזקק לטיפול רפואי שכלל אשפוז וניתוח בראשו. בית המשפט קבע בעניינו **מתחם הנע בין 24 ל-50 חודשי מאסר** וגזר עליו 28 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.

ת"פ (מחוזי מרכז) 40165-02-22 **מדינת ישראל נ' מימון** (נבו) (01.03.2023) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שעל רקע ויכוח בין הנאשם למתלונן הצטייד הנאשם במוט ברזל שהיה במקום וניסה להכות במתלונן בפניו, בעוד המתלונן היה שכוב על מזרן. המתלונן ניסה להגן על פניות באמצעות ידיו אולם הנאשם חתך אותו בחלקו העליון של פניו, סמוך לעינו. בהמשך ולשמע צעקות המתלונן הגיעה אשתו למקום, ונמלטה כשהנאשם הניף לעברה את מוט הברזל. אז פנה הנאשם בחזרה למתלונן והכה אותו באמצעות המוט בראשו, ברגליו, בגבו ובחזהו. כתוצאה מהמעשים נדרש המתלונן לטיפול בבית החולים ונגרמו לו שבר בעצם טמפוראלי, המטומות וחתכים בראש, חתכים בפניו ובצווארו והמטומות בכתפו וברגליו. בית המשפט קבע **מתחם הנע בין 18 ל-48 חודשי מאסר** והטיל עליו 26 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.

ת"פ (מחוזי חיפה) 52734-03-19 **מדינת ישראל נ' גזאלין** (12.02.2020) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, שיבוש מהלכי משפט והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, בכך שבצוותא עם אחרים, היכה את המתלונן במכות אגרופ ובעיטות. לאחר שנפל המתלונן ארצה ובזמן שהאחרים בעטו במתלונן, הכה אותו באמצעות חפצי מתכת שהיו בסביבה. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן שברים וחבלות בקרקפת. המתלונן טופל במיון ושחרר לביתו. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר**, והשית על הנאשם עונש של 13 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית.

11. על יסוד כלל האמור ראיתי לקבוע את מתחמי הענישה באופן הבא:

נאשם 1 - מתחם הנע בין 18 חודשי מאסר ל-32 חודשי מאסר.

נאשם 2 - מתחם הנע בין 14 חודשי מאסר ל-28 חודשי מאסר.

קביעת העונש המתאים לכל אחד מהנאשמים

12. לשני הנאשמים נתונים דומים, שניהם צעירים, וביחס לשניהם ניתן לזקוף לזכותם את הודאתם, נטילת האחריות והחיסכון בזמן ציבורי. שני הנאשמים אף הפקידו פיצוי למתלוננות טרם הכרעת הדין, דבר המלמד ברגיל על הפנמת הפסול במעשיהם.

נתתי דעתי לעובדה כי הגם ששני הנאשמים הודו בבית המשפט בכתב האישום המתוקן, בחרו להשמיע בפני שרות המבחן גרסאות שונות. צודקת התובעת כי יש בכך כדי לפגום במידת מה ממשקל ההודאה, אולם בהינתן השילוב שבין הודאה בבית המשפט והפקדת הפיצוי מראש (שאף היא משקפת היבט נוסף של נטילת האחריות), לא ראיתי לזקוף זאת לחובתם, באופן בו עונשם יוחמר במסגרת המתחם בשל גרסאות אלה. לציין כי טרם גזירת הדין נערך עם הנאשמים ברור נוסף האם הם עומדים על הודאתם בכתב האישום המתוקן, וגזר הדין ניתן רק לאחר שהשניים אישרו כי כך הם פני הדברים.

הגם שדחיתי את בקשתם של הסנגורים לעריכת תסקירים משלימים, בחנתי סוגיה זו, פעם נוספת, במסגרת כתיבת גזר הדין, ולא ראיתי לשנות מעמדתי. נקודת המוצא לכל הליך טיפולי היא נקודת מוצא של נטילת אחריות והפנמה מסוימת של הפסול במעשים. במקרה דנן, שני הנאשמים, מטעמיהם שלהם, נקטו בפני שרות המבחן בגישה כה מצמצמת ושונה מהעובדות המוסכמות, כך שאני שותף לעמדת שרות המבחן, לפיה לא נוצר פתח להתערבות טיפולית.

נתתי דעתי להרשעתו הקודמת של נאשם 2. מדובר בהרשעה בעבירה שאינה נתפסת כחמורה, וממילא גם הענישה שהוטלה בגינה מסתכמת במאסר מותנה. משקלה של ההרשעה הקודמת בקביעת העונש המתאים

הוא משקל מצומצם.

סוף דבר

13. על יסוד כלל הנתונים שפורטו, ראיתי להטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו - 24.9.21 עד 27.9.21.

הנאשם יתייצב ביום 4.2.24 שעה 09:00 במתקן ניצן או במתקן אחר עליו יורה שב"ס בהליך המיון המוקדם, ככל שייערך כזה.

ב. 8 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע או עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. פיצוי למתלוננות בסך 15,000 ₪. בהינתן העובדה כי הפיצוי הופקד במזכירות בית המשפט, תדאג המזכירות להעביר סך של 10,000 ₪ למתלוננת 1 וסך של 5,000 ₪ למתלוננת 2.

נאשם 2

א. 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו - 24.9.21 עד 27.9.21.

הנאשם יתייצב ביום 4.2.24 שעה 09:00 במתקן ניצן או במתקן אחר עליו יורה שב"ס בהליך המיון המוקדם, ככל שייערך כזה.

ב. 8 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע או עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירת רכוש מסוג עוון.

ד. פיצוי למתלוננות בסך 15,000 ₪. בהינתן העובדה כי הפיצוי הופקד במזכירות בית המשפט, תדאג

המזכירות להעביר סך של 10,000 ₪ למתלוננת 1 וסך של 5,000 ₪ למתלוננת 2.

ניתן צו למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ח כסלו תשפ"ד, 11 דצמבר 23 במעמד הצדדים.

**בני שגיא, שופט
סגן נשיא**